

MOJE - TVOJE MNENJE

Ime in priimek: Nežka Sajinčič

Starost: 13 let

Datum rojstva: 28.8.1992

Šola: OŠ Cirila Kosmača Piran

Izjava: Strinjam se z objavo mojega spisa

Slovenija je ena od mnogih držav, ki je sprejela konvencijo o otrokovih pravicah. Tako je nam, otrokom, odločno polepšala življenje. S tem smo tudi mi dobili občutek, da smo tudi mi del tega sveta in da smo svobodni. Vsako hujše kršenje teh pravic je kaznivo.

Pa vendar nekateri to kršijo. Nekateri pa s tem tudi pretiravajo, saj nekateri starši svoje otroke razvajajo. Pustijo jim odločati o vseh stvareh. Ali bo žepnina 5.000 sit na mesec ali pa na teden? Kupijo jim izredno drage in elegantne hlače, namesto da bi lahko za ta denar kupili nekaj za celo družino. Čeprav so to zelo čudni primeri, je to vendarle res. Tisti otroci imajo starše povsem v svoji oblasti. Problemi nastanejo zunaj družine. Vse življenje samo ukazujejo – iz njih ne bo nikoli nič pametnega.

So pa tudi primeri, ko otroci ne smejo izražati svojega mnenja ali sploh ne smejo odpirati ust. Res je, da je takih primerov tukaj izjemno malo v primerjavi s prejšnjim. A vseeno so. Take otroke verjetno tudi pretepajo. Zaprejo se vase in so še izven družine redkobesedni in sami. Ne morejo se zanesti na nikogar, ker si ne upajo. Še sreča, da so take družine v Sloveniji redke.

Večini otrok pa nam je vse v redu in všeč. Starši nas res ne razvajajo, toda nam radi prisluhnejo in pomagajo. Otroci razvijamo svoje sposobnosti in imamo dobre možnosti za lepo prihodnost. Učitelji in vsi ostali se trudijo prisluhniti našim željam.

Vedno pa tudi to ni mogoče. Včasih nimajo časa ali pa jih niti ne zanima, saj se ukvarjajo z nečim drugim. Ali pa so (recimo učitelji) trmasti in uro še naprej vodijo točno tako, kot so si jo zamislili in nas ignorirajo.

Ravno včeraj, ko sem imela glasbeno šolo, se mi je pripetilo nekaj podobnega. Učitelj je razlagal, jaz pa sem ga malo popravila. On je trdil svoje in jaz tudi. Začela sem mu dokazovati in razlagati, zakaj ni tako, kot je on rekel. Ko je dojel, da imam prav, je rekел, da preveč govorim. Da naj bom tiho celo uro in da, če hočem govoriti, naj grem študirat filozofijo. Po mojem je bil jezen, ker sem imela prav. Ali pa tudi starši. Tudi oni nas včasih kar preslišijo. Čeprav za bedarije. Zdaj si bom en primer izmisila: »Jaz sem tvoja mama, zato je televizija zdaj moja«. Res čuden primer, toda tako je. Malo jima zamerim, toda zatem se spomnim, kaj vse sta naredila zame. Da imam ogromno srečo, da imam tako družino, ki mi prisluhne in da mnogi po svetu nimajo take sreče.

V veliko olajšanje mi je, da živimo v taki državi, ki se trudi za boljše življenje vseh.